

DER HAERBSCHTWIND

Der Haerbschtwind singt en wunnerbawres Lied,
So wie er hot vor viele dausend Yohr;
Singt vun de Ros die heit sich hot verblieht,
Vum Keenichreich as laengscht vergesse war.
Mol singt er freehlich, schpielt im goldne Lawb
Un schtreicht dem Kind so lieblich daerich die Hawr;
Dem Alder singt er'n Lied vum schtille Grawb,
Wie'n leiser Hauch, vum scheene Owetroth,
Vum miede Leib, der bal vergeht zu Schtawb.

Der Haerbschtwind rauscht zum Dank dem liewe Gott,
Fer goldne Aehre un der Drauwe Blut,
Die er im Yohr so reichlich gsegent hot,
Im Reeye mild, in heeser Sunnegluth.
Dann schtreicht er ruhich iwwer's braune Feld,
Mer heert en kaum, doch hot er net geruht;
Im schtille Dawl, wu's kiehle Wasser quellt,
Dart schwebt er zaertlich wie er ruhich lauscht;
Er glawkt so leis vun Winterfroscht un Kelt.
Dann Ziegt er weiter daerich's Dawl un rauscht
Bis an der Busch un in die hooche Baem;
Un wie er dart gewaltich doobt un braust!
Die grohe Wolke sehnt mer wie sie gehn—
Er yawkt die rote Bletter unne Zawl
Un Summerfeggel fliege eilichscht heem;
Er rauscht am Baerrig un er braust im Dawl,
So wie 'n gewaltich diefer Aeryelklang,
En maechtich Lied, en grooser Weltkorawl,
As wie vun viele dausend Maenner Gsang,
Vun frohe Dawge wie vun Draurichkeet;
So rauscht er viele dausend Yohre lang,
En heilich Lied, en frommes Dankgebet;
Der Haerbschtwind singt vun Gottes Majeschtaet!

—John Birmelin

